

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Filipa Skřivana ve věci

žalobce: **KOVÁŘ plus s.r.o.**
sídlem Podolí č. ev. 63
zastoupen JUDr. Vítem Buršou, advokátem
sídlem Březolupy 591

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2025, č. j. 24910/25/5100-41452-706053,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Předmětem sporu je otázka, zda správce daně mohl o jedné žádosti o prominutí úroků z prodlení na dani z přidané hodnoty podle § 259b zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, rozhodnout dvěma samostatnými rozhodnutími, a ve vztahu k úrokům vzniklým před účinností zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

č. 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, řízení o žádosti zastavit podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu z důvodu, že šlo o zjevně právně nepřipustné podání.

2. Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) rozhodnutím ze dne 30. 4. 2025, č. j. 640006/25/3309-50523-703696, zastavil řízení o žádosti žalobce ze dne 24. 1. 2025 o prominutí úroků z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben - září 2013 a prosinec 2013 - říjen 2014 ve vztahu k úrokům vzniklým před 1. 1. 2015, neboť do 31. 12. 2014 daňový řád neobsahoval možnost individuálního promíjení příslušenství daní. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba

3. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného a se způsobem vypořádání jeho odvolacích námitek.
4. Žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč považoval žádost žalobce o prominutí úroku z prodlení (resp. její část) za právně nepřipustné podání, ani to, zda je možné řízení o žádosti rozdělit na přípustnou a nepřipustnou část. Z výroku rozhodnutí správce daně plyne, že bylo zastaveno celé řízení o žádosti a teprve v odůvodnění je specifikováno, v jakých částkách a za jaké období k zastavení došlo. Tyto skutečnosti však měly být jasně a srozumitelně specifikovány přímo ve výroku rozhodnutí.
5. Možnost zastavit řízení podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu v případě zjevně právně nepřipustného podání nebylo možné aplikovat, neboť § 259b daňového řádu umožňuje žádat o prominutí úroků z prodlení. Za právně nepřipustné lze považovat toliko podání, které zákon nepřipouští. Pokud tedy správce daně dospěl k závěru, že úrok z prodlení vzniklý do 31. 12. 2014 nebylo možné prominout, měl v této části žádost zamítnout, nikoliv řízení zastavit.
6. Žádost o prominutí úroků z prodlení není možné „dělit“ a rozhodovat o části meritorně a v jiné části řízení zastavit. Takový postup je nelogický a nemá oporu v zákoně. Celá žádost měla být posouzena věcně. Ta část úroků, u níž zákon prominutí neumožňuje, měla být zamítnuta. Podle výroku prvostupňového rozhodnutí bylo zastaveno řízení o celé žádosti, byť je v závěru výroku nepřezkoumatelně uvedeno vyčíslení určité částky, aniž by bylo vysvětleno, za jaké období bylo vyčíslení provedeno. Tyto skutečnosti měly být pojaty do výroku, nikoliv pouze do odůvodnění.
7. Žalovaný nesprávně vypořádal odvolací námitku ohledně příslušnosti správního orgánu I. stupně rozhodovat o žádosti ve vztahu k úrokům vzniklým před 1. 1. 2015. Pokud žalovaný tvrdí, že byl finanční úřad příslušný rozhodovat o celé žádosti, nemohl řízení o části žádosti zastavit. Pokud prominutí úroků za určité období nebylo možné podle stávající právní úpravy, ale bylo možné podle předchozí právní úpravy či interních předpisů daňové správy, resp. jiným orgánem, nemohl o žádosti rozhodovat finanční úřad.
8. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí finančního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shrnul, že právní úprava individuálního prominutí úroku z prodlení byla do daňového

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

řádu vložena s účinností od 1. 1. 2015 novelou provedenou zákonem č. 267/2014 Sb. Dle této novely lze žádat o prominutí úroků vzniklých ode dne její účinnosti. Žádá-li daňový subjekt o prominutí úroku z prodlení vzniklého do 31. 12. 2014, nelze posuzovat věcné důvody uvedené v žádosti; správce daně řízení zastaví podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Tento způsob vyřízení žádosti zmiňuje přímo důvodová zpráva k novele.

10. Úrok z prodlení vzniká ze zákona a daňový subjekt je v prodlení, nezaplatí-li daň nejpozději v den její splatnosti. Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti daně až do dne platby.
11. S odvolacími námitkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal. Vyřízení žádosti dvěma samostatnými rozhodnutími bylo v souladu se zákonem. Žalobci bylo vysvětleno, na základě jakých ustanovení považovaly správní orgány část žádosti za právně nepřipustné podání. Finanční úřad ve svém rozhodnutí jasně a srozumitelně uvedl, z jakých právních důvodů a v jakém rozsahu je řízení o žádosti zastaveno. Uvedl také, že byl příslušný rozhodnout o žádosti, proto se nemusel zabývat tím, zda není k rozhodnutí příslušný jiný orgán.
12. Navrhl tedy žalobu zamítnout.

IV. Posouzení věci

13. Žaloba **není** důvodná.
14. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 24. 1. 2025 žádost o prominutí úroků z prodlení na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben - září 2013 a prosinec 2013 - prosinec 2015. Správce daně dospěl k názoru, že část úroků z prodlení vznikla v době, kdy daňový řád jejich prominutí neumožňoval. Samostatným rozhodnutím ze dne 30. 4. 2025, č. j. 640006/25/3309-50523-703696, tedy řízení o této části úroků zastavil a o zbytku meritorně rozhodl jiným rozhodnutím (ze dne 30. 4. 2025, č. j. 334672/25/3309-50523-703696). Proti rozhodnutí o zastavení řízení se žalobce odvolal, načež žalovaný napadeným rozhodnutím jeho odvolání zamítl jako nedůvodné.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Vycházel přitom z toho, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, pokud jeho závěry není možné pro absenci odůvodnění vůbec věcně přezkoumat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 As 330/2020-80).
16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně vysvětlil, že řízení o žádosti bylo rozděleno na dvě části, přičemž prvostupňovým rozhodnutím napadeným odvoláním bylo řízení zčásti zastaveno, neboť žalobce žádal o prominutí úroků z prodlení vzniklých v době, kdy daňový řád jejich prominutí neumožňoval. Uvedl, že prvostupňové rozhodnutí obsahovalo odkazy na relevantní právní úpravu a bylo v něm vysvětleno, na základě čeho správce daně považoval žádost v této části za zjevně právně nepřipustné podání. S odkazem na důvodovou zprávu k novele daňového řádu žalovaný vysvětlil, z jakých důvodů považoval zmíněný postup finančního úřadu za zákonný. Podle žalovaného je z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, že řízení o žádosti bylo zastaveno v části týkající se úroků z prodlení s úhradou daně z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2013 - září 2013 a prosinec 2013 - říjen 2014 ve výši 13 328 335 Kč. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je přehledně popsáno, jakou částku činily úroky vzniklé před 31. 12. 2014 za každé jednotlivé zdaňovací období. Neztotožnil se se žalobcem, že měl správce daně zkoumat, zda nebyl k rozhodnutí o žádosti příslušný jiný orgán. Podle žalovaného ze zákona jasně plyne, že příslušným k rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

o žádosti byl finanční úřad. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný na všechny uplatněné odvolací námitky řádně reagoval. Odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí soud považuje za dostatečné. Námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.

17. Dále se soud zabýval věcným posouzením uplatněných žalobních námitek, konkrétně aplikovatelností § 259b daňového řádu i na úroky vzniklé před 1. 1. 2015.
18. Ustanovení § 259b daňového řádu opravňuje daňový subjekt požádat správce daně o prominutí úroku z prodlení nebo z posečkané částky. Do daňového řádu bylo včleněno novelizací provedenou zákonem č. 267/2014 Sb. s účinností od 1. 1. 2015. Podle přechodných ustanovení v čl. VII části čtvrté bodu 4 zákona č. 267/2014 Sb. platí, že *„[ž]ádat o prominutí úroku z prodlení nebo úroku z posečkané částky lze pouze v případě úroku vzniklého ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
19. Z § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu plyne, že správce daně rozhodnutím zastaví řízení, jestliže *„jde o zjevně právně nepřipustné podání“*.
20. Žalobce nesouhlasí s tím, že by žádost o prominutí úroků z prodlení vzniklých do 31. 12. 2014 byla zjevně právně nepřipustným podáním.
21. O právně nepřipustné podání v praxi půjde zpravidla tehdy, kdy zákon podání jako nepřipustné výslovně označuje, např. jestliže stanoví, že proti rozhodnutí nejsou přípustné opravné prostředky (§ 116 odst. 4 daňového řádu), a přesto je podáno odvolání, nebo jde o nepřipustné odvolání pouze proti odůvodnění rozhodnutí (§ 109 odst. 1 věta druhá daňového řádu). O zjevně právně nepřipustné podání půjde i v situaci, kdy je v poučení o odvolání v rozhodnutí (chybně) uvedeno, že odvolání je přípustné, i když jej zákon nepřipouští (§ 110 odst. 2 daňového řádu). Zjevně nepřipustný bude také návrh, u něhož zcela chybí zákonná (hmotněprávní) opora umožňující mu vyhovět (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, č. j. 5 Afs 346/2017-31, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 29/2013-35). Právě o takový případ se jednalo v nyní posuzované věci. Žalobce žádal o prominutí úroků z prodlení za období předcházející 1. 1. 2015, přestože přechodná ustanovení zákona č. 267/2014 Sb. jasně uváděla, že lze žádat o prominutí úroků vzniklých až ode dne nabytí účinnosti zákona (tj. od 1. 1. 2015). Již na první pohled tak bylo zřejmé, že žádosti v této části nelze vyhovět. Na úroky z prodlení, které vznikly přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 267/2014 Sb., se nevztahuje právní úprava promíjení příslušenství daně, a proto nebylo možné žádost žalobce v tomto rozsahu věcně projednat. Řízení o ní bylo v souladu s § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu v tomto rozsahu zastaveno (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2021, č. j. 5 Afs 143/2020-33).
22. Postup správních orgánů je navíc i v souladu s důvodovou zprávou k zákonu č. 267/2014 Sb., ve které se výslovně zmiňuje: *„Prominutí úroku z prodlení a úroku z posečkané částky je explicitně vyloučeno u úroků vzniklých přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, ať za účinnosti daňového řádu nebo za účinnosti zrušeného zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Řízení o žádosti o prominutí úroku vzniklého přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona bude správcem daně zastaveno jako nepřipustné podle § 106 odst. 1 písm. b).“* (viz důvodová zpráva k zákonu č. 267/2014 Sb. dostupná na www.psp.cz). Námitka, že nebyl dán důvod k zastavení řízení podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, tedy není důvodná.
23. Nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje ani to, že finanční úřad rozhodl o jedné žádosti dvěma samostatnými rozhodnutími. Pokud v části řízení o žádosti shledal finanční úřad důvody pro zastavení řízení, neboť šlo o zjevně právně nepřipustné podání, a v jiné části

shledal, že jsou splněny podmínky pro věcné posouzení žádosti, není zřejmé, jak by se takové „dělení“ řízení o žádosti mohlo nějak významně dotknout práv žalobce. Ostatně žalobce ani nic v tomto směru netvrdí. Finanční úřad vyčerpal předmět řízení o žádosti, je zřejmé, jakým způsobem řízení o žádosti rozdělil, a obě jeho rozhodnutí mohou být (za splnění dalších podmínek) předmětem soudního přezkumu. Námitka tak není důvodná.

24. Pokud žalobce namítá neurčitost výroku prvostupňového rozhodnutí, lze mu přisvědčit v tom, že dosah výrokové části prvostupňového rozhodnutí skutečně nebyl v samotném výroku zcela srozumitelně vymezen. Na rozdíl od rozhodnutí o druhé části žalobcovy žádosti, v němž bylo ve výrokové části výslovně zmíněno, že je rozhodováno o prominutí úroku vzniklého od 1. 1. 2015, ve výroku nynějšího prvostupňového rozhodnutí byl předmět řízení vymezen pouze celkovou částkou úroku, o němž je rozhodováno, a až v odůvodnění rozhodnutí bylo vyloženo, že se jedná o částku úroků z prodlení vzniklých do 31. 12. 2014 za požadovaná zdaňovací období. Přestože se tedy finanční úřad dopustil dílčí nepřesnosti při vymezení předmětu řízení ve výroku prvostupňového rozhodnutí, z odůvodnění rozhodnutí bylo nade vší pochybnost zřejmé, jaké části předmětu řízení se prvostupňové rozhodnutí týká. Navíc i ve spojení s druhým rozhodnutím finančního úřadu č. j. 334672/25/3309-50523-703696 o druhé části žalobcovy žádosti, které bylo v prvostupňovém rozhodnutí zmíněno, nemohly žalobci vzniknout pochybnosti či nejasnosti o rozsahu, v němž bylo řízení zastaveno. Jednalo se tak nanejvýš o formální vadu řízení, která však nemohla způsobit nezákonnost rozhodnutí (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 6 Afs 354/2017-15). To ostatně potvrdil i žalovaný v bodě 63 napadeného rozhodnutí, kde jasně specifikoval, jaké části žalobcovy žádosti se prvostupňové rozhodnutí týká. Soud je tak přesvědčen, že dílčí pochybení finančního úřadu ve vymezení části žádosti, o níž bylo finančním úřadem rozhodnuto, nezpůsobilo nesrozumitelnost ani nepřezkoumatelnost prvostupňového ani následně napadeného rozhodnutí.
25. K argumentaci žalobce, že se správce daně ani žalovaný nezabývali tím, zda k rozhodnutí o žádosti nebyl příslušný jiný správní orgán, soud odkazuje na závěry obsažené v bodě 66 napadeného rozhodnutí. Pokud finanční úřad shledal, že je k řízení o žádosti příslušný (i za úroky vzniklé do 31. 12. 2014), o žádosti rozhodl tak, že řízení zastavil. Zastavení řízení z důvodu, že se jedná o zjevně právně nepřipustné podání, není v rozporu s příslušností správce daně rozhodovat o žádosti. Vycházel-li finanční úřad z toho, že je příslušný o žádosti rozhodovat s odkazem na § 10 zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, a § 10 a § 11 daňového řádu (jak ve vztahu k úrokům vzniklým do 31. 12. 2014, tak ve vztahu k úrokům vzniklým od 1. 1. 2015), vcelku logicky již neřešil, zda o žádosti nemá rozhodovat jiný orgán. Ani tato námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

26. Soud tak v mezích uplatněných žalobních bodů neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Žalobu proto jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání zamítl.
27. Výrok o nákladech řízení účastníků se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný byl žalovaný, tomu však podle obsahu soudního spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

navíc náhradu žádných nákladů řízení nepožadoval. Soud proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. července 2026

David Raus v.r.
předseda senátu